

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Mgr. M.B.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební a územního plánu**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti: **I) CENTRAL GROUP 23. investiční, a. s.**, (původně CENTRAL GROUP, a. s.), se sídlem Na Strži 1702/65, Praha 4, IČ 63999102, **II) Ing. J.D.**, **III) Ing. L.D.**, **IV) Pražská plynárenská Distribuce, a. s.**, člen koncernu **Pražská plynárenská, a. s.**, se sídlem U Plynárny 500, Praha 4, IČ 27403305, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2012 čj. S-MHMP 778670/2012/OST/Vr/Ku,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8, odboru výstavby (dále jen stavební úřad), ze dne 28. 3. 2012 č.j. MCP8 026124/2012, jímž bylo k žádosti osoby zúčastněné na řízení I) (dále též stavebník) vydáno stavební povolení na stavbu „obytný soubor rodinných domů Na Boleslavce - 3. etapa“ na pozemcích v katastrálním území Březiněves uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí, byly stanoveny podmínky pro provedení stavby a rozhodnuto o námitkách účastníků řízení. Změna provedená v odvolacím řízení spočívala ve vypuštění podmínky č. 5 a č. 9 pro provádění stavby.

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný se nijak nevypořádal s namítaným důvodem nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí. Ze strany stavebního úřadu došlo

k pochybení, když při svém rozhodování vycházel z předpisu, který již nebyl součástí právního řádu. Řízení tak zatížil nezhojitelnou procesní chybou a učinil jej nepřezkoumatelným. Žalovaný proto bylo povinen stavební povolení zrušit, na místo toho však podmínku pro provádění stavby týkající se dodržování hlukových limitů pro provádění stavby zcela vypustil, aniž by ji čímkoliv nahradil nebo vytýkanou vadu řízení zhojil.

Žalobce připouští, že postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu lze sice napadené rozhodnutí změnit, nicméně v daném případě byl tento postup odporující uvedenému ustanovení správního řádu. Svým postupem žalovaný zapříčinil, že povolovaná stavba je nyní prováděna zcela bez podmínek ukládajících stavebníkovi dodržování přípustných hlukových limitů.

Stavba je již teď realizována tak, že rodina žalobce je vystavena enormní zvukové a prachové zátěži. Žalobce již ve svých námitkách opakovaně žádal, aby se v rámci povolovacího procesu citlivost rodiny žalobce na zvýšené prachové a hlukové vlivy zohlednila tak, aby byla stavebníkovi uložena při provádění stavby povinnost podniknout taková opatření, aby tyto vlivy byly s ohledem na zdravotní stav rodiny žalobce eliminovány. Stavební úřad tyto námitky zcela ignoroval. Odvolací orgán nadto zrušil dokonce i podmínku pro provádění stavby, která stavebníkovi ukládá dodržování hlukových limitů. Za tohoto stavu došlo po zahájení povolené stavby k dramatickému zhoršení stavu příslušníků rodiny žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě poukázal na to, že hranici přípustné míry pro zhoršení životního prostředí hlídají dotčené orgány. Stavební zákon stanoví povinnost přezkoumat žádost z hledisek uvedených v § 111 odst. 1 stavebního zákona s tím, že další odborné posouzení žádosti provádí dotčené orgány na základě zvláštních zákonů. Stavebník předložil návrh dotčenému orgánu na úseku ochrany veřejného zdraví k posouzení a požádal o vydání závazného stanoviska v době, kdy bylo v účinnosti nařízení vlády č. 148/2006 Sb. Protože projektová dokumentace splňovala všechny požadavky stanovené zákonem č. 258/2000 Sb. a v citovaném vládním nařízení, neměl dotčený orgán důvod stanovit podmínky pro dodržení hygienických limitů hluku. V případě, že by v průběhu stavebního řízení došlo ke změně právních předpisů, podle kterých dotčené orgány chrání veřejný zájem, neznámá to, že závazné stanovisko musí být změněno z důvodu pozbytí platnosti právních předpisů v době vydání.

Fakt, že v průběhu stavebního řízení došlo ke změně právního předpisu na úseku ochrany veřejného zdraví, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Naopak nevykonatelné rozhodnutí je vydáno stavebním úřadem tehdy, pokud na sebe vztáhne speciální odbornost, kterou nedisponuje a stanoví podmínky na dodržení hygienických limitů hluku nad rámec svých kompetencí. Stavební úřad je povinen zabezpečit podmínkami stavebního povolení ochranu veřejných zájmů, ale pouze v rozsahu povinností vymezených § 149 odst. 1 správního řádu. Toto pochybení však žalovaný napravil změnou rozhodnutí, kterou řádně odůvodnil. Změnou rozhodnutí však nedošlo ke zkrácení žádných reálných vlastnických práv žalobce. Projektová dokumentace navrhuje takové stavební a technologické postupy, které garantují dodržení hygienických limitů hluku, respektive projektová dokumentace je perfektní projektovou dokumentací, která již nevyžaduje duplicitně zajišťovat ochranu veřejných zájmů na úseku veřejného zdraví dalšími podmínkami. Nelze proto souhlasit s žalobcem v tom, že stavba je prováděna bez podmínek ukládajících stavebníkovi dodržovat přípustné hlukové limity. Bude-li stavebník provádět stavbu pouze podle projektové dokumentace, tedy v souladu s podmínkou č. 1 stavebního povolení, je tím garantována i nepřekročitelnost hlukových a prachových zátěží. Totéž se vztahuje k problematice dodržení imisního limitu prachovými částicemi.

Žalovaný závěrem poukázal na to, že žalobce jako vlastník dokončené nemovitosti v „rozestavěné“ lokalitě nemůže požadovat, aby byla vyloučena každá stavební činnost v sousedství, která by snižovala úroveň bydlení, byť dočasně. Žalovaný si je vědom toho, že při stavební činnosti vždy vzniká vyšší hluková a prachová zátěž, proto nastupuje kontrola ze strany státu prostřednictvím určených orgánů, které mají povinnost hájit veřejné zájmy zakotvené v příslušných právních předpisech. Stavební úřad je tak v součinnosti s dotčenými orgány státní správy povinen zajistit to, že závazná stanoviska garantují nepřekročení limitů negativních účinků staveb v právních předpisech zakotvené.

Stavebník ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobu považuje za účelový a šikanózní krok a domnívá se, že na základě takového úkonu by mu neměla být poskytována právní ochrana. Poukázal na to, že rodinný dům žalobce, jehož výstavbu zajistil rovněž stavebník, od kterého žalobce rodinný dům nabyt, se nachází v lokalitě novostaveb rodinných domů, která se dlouhodobě rozvíjí a rozšiřuje. Pokud bylo umístění stavby pravomocně schváleno příslušným stavebním úřadem, bylo by znemožnění její realizace zásahem do práv stavebníka. Nelze po něm spravedlivě požadovat, aby v území určeném k zástavbě obytnými domy, na jejichž umístění má vydáno pravomocné územní rozhodnutí, další výstavbu nerealizoval, když taková činnost je předmětem jeho podnikání.

Ze správního spisu vyplývá, že k předmětné stavbě vydala stanovisko Hygienická stanice hlavního města Prahy (dále jen hygienická stanice) dne 10. 9. 2010 pod čj. S.HK/2446/24522/10, jímž s předloženou projektovou dokumentací na stavbu souhlasí bez dalších podmínek. V odůvodnění tohoto stanoviska je uvedeno, že součástí předložené projektové dokumentace je konstatování, že v rámci realizace citované stavby budou dodrženy požadované hygienické limity pro hluk ze stavební činnosti podle zákona č. 258/2000 Sb. ve spojení s nařízením vlády č. 148/2006 Sb. Protože předložený návrh neodporuje zájmům chráněným orgány ochrany veřejného zdraví podle zvláštních předpisů, mohlo být k uvedenému návrhu vydáno souhlasné stanovisko.

Dne 24. 1. 2012 podal stavebník žádost o stavební povolení pro uvedenou stavbu, jehož přílohou bylo mimo jiné shora citované stanovisko hygienické stanice. Po provedeném stavebním řízení bylo dne 28. 3. 2012 vydáno stavební povolení, kterým byla podle § 115 zákona stavebníkovi stavba povolena. Podmínkami pro provedení stavby byly stanoveny mimo jiné následující povinnosti:

1. Stavba bude provedena podle dokumentace, ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení, která se po právní moci tohoto rozhodnutí předá stavebníkovi (...)

(...)

5. Během stavby musí být dodrženy hygienické limity pro hluk ze stavební činnosti dle zákona č. 258/2000 Sb. ve znění pozdějších změn a doplňků, ve spojení s nařízením vlády č. 148/2006 Sb. o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Stavební práce budou prováděny maximálně v době od 7.00 do 21.00 hodin tak, aby hodnoty hluku nepřesáhly přípustnou hodnotu 65 dB (A) Leg ve vzdálenosti 2,00 m od fasády obytných budov.

(...)

9. Spolu s žádostí o kolaudační souhlas stavebník předloží stavebnímu úřadu:

a) doklad o zneškodnění odpadu ze stavební činnosti, pokud jeho další využití nebude možné

b) 2× geometrický plán a doklad o předání geodetické dokumentace vytyčení a skutečného provedení stavby se souřadnicemi lomových bodů a výškových údajů ve výškovém referenčním systému Bpv na Útvar rozvoje hlavního města Prahy, Hradčanské náměstí 8, Praha 1

c) potvrzení o provedení archeologického výzkumu.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž poukázal na to, že stavební úřad se dopustil závažného procesního pochybení, neboť jím uváděné nařízení vlády č. 148/2006 Sb. bylo s účinností od 1. 11. 2011 nahrazeno zcela novým obecně závazným předpisem, a to nařízením vlády č. 272/2011 Sb. Stavební úřad tak rozhodoval a povoloval stavbu na základě právního předpisu, který nebyl součástí právního řádu již v době zahájení stavebního řízení. Realizaci stavby přitom podmínil dodržováním povinností stanovených zrušeným obecně závazným předpisem. Stavební úřad proto při vydávání rozhodnutí vyšel z nesprávného právního stavu a řízení tak zatížil nezhojitelnou procesní chybou, která činí celé rozhodnutí nezákonným.

O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního, ze dne 1. 10. 2012 sp.zn. S-MHMP 778670/2012/OST/Vr/Ku, a to tak že z výroku rozhodnutí stavebního úřadu byly vypuštěny podmínky č. 5 a č. 9 pro provádění stavby a ve zbytku bylo napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že v závazném stanovisku orgánu ochrany veřejného zdraví pro tuto stavbu nebyla stanovena žádná podmínka, která by byla závazná pro výrokovou část napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění stanoviska pak je zřejmé, že z projektové dokumentace předložené hygienické stanici vyplývá, že v rámci realizace stavby budou dodrženy požadované hygienické limity pro hluk ze stavební činnosti dle zákona č. 258/2000 Sb. ve spojení s nařízením vlády č. 148/2006 Sb. To podle názoru žalovaného znamená, že projektová dokumentace dostatečně prokázala plnění požadavků na úseku ochrany veřejného zdraví, a tudíž správní orgán nepovažoval za nutné stanovit podmínku pro danou ochranu. V den vydání závazného stanoviska platilo stále citované vládní nařízení, a proto dotčený orgán na úseku ochrany veřejného zdraví se musel odvolávat na tento platný právní předpis. Nelze tedy souhlasit s námitkou odvolatele o citaci neplatného právního předpisu.

Žalovaný však přesto dospěl k závěru, že stavební úřad podmínku stanovil nesprávně. Odvolacímu orgánu je známo, že na základě závazného stanoviska hygienické stanice stavební úřad stanovil ve změně územního rozhodnutí ze dne 28. 1. 2011 podmínku pro projektovou přípravu stavby, ve které požaduje, aby projektová dokumentace ke stavebnímu řízení obsahovala výpočet hluku ze stavební činnosti včetně návrhu protihlukového opatření. Fakt, že tato podmínka byla splněna již samotnou projektovou dokumentací, je patrný z odůvodnění závazného stanoviska. Proto byla podmínka č. 5 pro provedení stavby stavebním úřadem stanovena nadbytečně. Toto pochybení odvolací orgán napravit změnou výroku napadeného rozhodnutí tak, že stanovenou podmínku pro provádění stavby č. 5 vypustil.

Další části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nemají vztah k uplatněným žalobním námitkám.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Soud musí konstatovat, že uplatněná žalobní námitka mířící proti vypuštění podmínky č. 5 pro provádění stavby se zcela mýjí s důvody, které pro tento postup uvedl ve svém rozhodnutí žalovaný, a správnost jeho úvah v podstatě vůbec nevyvrací.

Žalovaný ve svém rozhodnutí vyšel z toho, že stavební úřad nemohl stanovit podmínky pro provádění stavby směřující k ochraně veřejného zdraví nad rámec toho, co stanovil v tomto ohledu pro stavbu dotčený orgán státní správy, tedy hygienická stanice. Podmínku proto posoudil jako nadbytečnou a vypustil ji. Důvodem vypuštění podmínky tak nebyl fakt, že v ní byl uveden odkaz na právní předpis, který již pozbyl účinnosti, na což ve svém odvolání poukazoval žalobce.

Žalovaný přitom vyšel z toho, že ochrana zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací v chráněných prostorech okolních staveb je dostatečně zajištěna již podmínkou č. 1 pro provádění stavby, tedy je zakomponována již v samotné projektové dokumentaci předložené stavebníkem. Žalovaný vyšel z toho, že pro dodržení všech právních předpisů na úseku ochrany veřejného zdraví „postačí“, pokud stavebník bude stavbu provádět v souladu s předloženou projektovou dokumentací. Právě z tohoto důvodu nepovažovala hygienická stanice za nutné, aby byly pro provádění stavby stavebním úřadem stanoveny ještě další podmínky. Žalobcovo tvrzení, že *„povolovaná stavba je nyní prováděna zcela bez podmínek ukládajících stavebníkovi dodržování přípustných hlukových limitů“*, je tak naprosto liché. Argumentům žalovaného, jimiž svůj postup odůvodnil, přitom žalobce ve skutečnosti nijak neoponuje.

Soud k tomu podotýká, že stavebník je povinen dodržovat povinnosti stanovené mu právními předpisy bez ohledu na to, zda mu povinnost k jejich dodržení byla zvlášť uložena ještě rozhodnutím správního orgánu. Bez ohledu na stanovení podmínky pro provádění stavby tedy platí, že stavebník je povinen hlukové limity dodržovat. Soud pak z projektové dokumentace ověřil, že je v ní skutečně uvedeno, že stavební práce budou probíhat pouze v době od 7.00 hod do 21.00 hod a tak, aby byly dodrženy stanovené hlukové limity. Bylo-li tedy stavebníkovi uloženo podmínkou č. 1 stavebního povolení provádět stavbu jen podle schválené projektové dokumentace, pak žalovaným vypuštěná podmínka č. 5 skutečně jen duplicitně ukládala stavebníkovi povinnost, která mu již vyplývá z podmínky č. 1 (kromě toho, že vyplývá také z právních předpisů). Soud proto souhlasí s náhledem žalovaného, že tato podmínka byla stanovena nadbytečně. Její vypuštění tak reálně nezměnilo podmínky a omezení stanovená stavebníkovi a nijak negativně do práv žalobce nezasáhlo. To je ostatně zcela jasné z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Nad rámec potřebného odůvodnění pak soud podotýká, že ze správního spisu je zřejmé, že stavební úřad po obdržení žalobcova odvolání oslovil hygienickou stanici s výslovným dotazem, zda změna právní úpravy na úseku ochrany veřejného zdraví znamená změnu stanoviska hygienické stanice k projednávané stavbě. Hygienická stanice pak sdělením ze dne 1. 5. 2012 čj. HSHMP 21184/2012 výslovně potvrdila, že její původní stanovisko ke

stavbě zůstává v platnosti i po změně právních předpisů, za předpokladu, že nedošlo ke změně projektové dokumentace.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. června 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu